

Nr. van het vonnis: 1261

Nr. van het Parket: BG66.97.306-92-FL.

Nr. van het Repertorium: 1330

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE, ZESTIENDE KAMER, zetelende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

IN DE ZAAK, ambtshalve vervolgd door het Openbaar Ministerie,

bij wie zich voegde als burgerlijke partij ter zitting van 16 december 1998:

op vervolging en ¹benaarstiging van haar College van Burgemeester en Schepenen, met zetel te

- met een vordering zoals gesteld in de nota neergelegd ter zitting van 16 december 1998 gericht tegen de beide gedaagden en ter zitting van 09 april 2008 zich gedraagt naar de wijsheid van de rechtbank nopens haar vordering;

- vertegenwoordigd door meester ; advocaat te

bij wie zich voegde als burgerlijke partij ter zitting van 09 april 2008:

de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur voor de provincie =
met kantoren te

- met een vordering zoals gesteld in de besluiten neergelegd ter zitting van 09 april 2008, gericht tegen de beide gedaagden;

- vertegenwoordigd door meester loco meester
advocaat te

tegen:

1.
geboren te op
notaris,
wonende

bijgestaan door meester ; advocaat te

2.
waarvan de zetel gevestigd is te

vertegenwoordigd door meester

advocaat te

Gedagvaard om uitspraak te horen doen over de herstellvordering de dato 08 september 2005 van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur die het herstel van de plaats vordert in haar vorige toestand.

Gelet op het vonnis dd. 31.01.2007 van deze rechtbank en kamer.

Gelet op het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, uitgebracht in zitting van 25 september 2007 en neergelegd ter correctionele griffie op 3 oktober 2007.

Gelet op de dagvaarding aan de gedaagden betekend.

Gezien de stukken van de bundel.

Gelet op de herstellvorderingen van de Gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur en van de

Gehoord het Openbaar Ministerie in haar vordering.

Gehoord de eerste gedaagde in zijn antwoorden en verdediging, bijgestaan door zijn raadsman.

Gehoord de raadsman van de tweede gedaagde in zijn antwoorden en verdediging.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

Nopens de gevorderde herstelmaatregel.

1. Het advies van De Hoge Raad voor het Herstelbeleid luidt als volgt:

“De Hoge Raad voor het Herstelbeleid verleent om de hierboven vermelde redenen een eensluidend advies en gaat akkoord met de aard van de herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur.

De Hoge Raad voor het Herstelbeleid verklaart om de hierboven vermelde redenen de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen onontvankelijk.

Dit advies beperkt zich tot de herstelmaatregel en doet geen uitspraak over de toepassing van de dwangsom.”

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur heeft geopteerd voor een herstel in de vorige staat en heeft zulks gemotiveerd vanuit volgende elementen:

- het ontbreken van een stedenbouwkundige vergunning
- de ligging in een ruimtelijk kwetsbaar gebied volgens het gewestplan
- de ligging in een zone waar volgens het BPA de constructie niet regulariseerbaar is
- het advies van de afdeling Bos en Groen van 2 augustus 2002 horende bij de laatste regularisatieaanvraag: *"De afdeling Bos en Groen brengt ongunstig advies uit over deze regularisatieaanvraag en adviseert herstel van het perceel in de oorspronkelijke toestand, waarbij enerzijds het bos wordt heraangeplant en anderzijds de schapenstal wordt afgebroken."*
- omwille van het feit dat de constructie op ruime afstand werd ingeplant van de bestaande bebouwing.
- de inbreuk, het bouwen zonder vergunning van de stalling, een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming van een plan van aanleg.

die bij monde van haar College van Burgemeester en Schepenen in zitting van 23.09.2005 besliste een meerwaarde te eisen in plaats van het herstel in de oorspronkelijke toestand, gedraagt zich thans naar de wijsheid wat haar vordering betreft.

2. Volgens artikel 149 § I, derde lid DORO, is een meerwaardevordering uitgesloten indien het misdrijf een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Het in hoofde van de eerste beklagde bij vonnis dd. 31.01.2007 van deze rechtbank en kamer bewezen geachte feit omschreven onder de tenlastelegging A moet worden aanzien als een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg, namelijk het bij M.B. dd. 25 mei 1998 goedgekeurd BPA. Ook het gewestplan voorziet de bestemming parkgebied voor het desbetreffende terrein.

Door dit feit te plegen heeft de eerste beklagde een zodanige inbreuk gepleegd dat de bestemming van het gebied niet langer wordt gerespecteerd. Derhalve heeft de stedenbouwkundige inspecteur terecht een herstel in de vorige staat gevorderd aangezien een meerwaardevordering op basis van artikel 149 § I, derde lid, 3° DORO was uitgesloten.

De herstellvordering van de _____ is derhalve en mede gelet op het advies van De Hoge Raad voor het Herstelbeleid, onontvankelijk.

3. Artikel 149 § I, lid 1 DORO luidt thans als volgt:

“Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. Dit gebeurt op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de werken, handelingen of wijzigingen, bedoeld in artikel 146, werden uitgevoerd.”

Artikel 149 § I, lid 1 DORO moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet. De rechter moet nagaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort hem niet toe de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

(Cass. 15 juni 2004, R.W

met conclusie advocaat-generaal

De decreetswijziging heeft geen wijziging van de toetsingsbevoegdheid van de rechter tot gevolg gehad. De decreetgever wenste immers aan de rechter de mogelijkheid te geven om ‘in uitzonderlijke omstandigheden’ in te grijpen op het vlak van de herstellvordering en zulks was ook mogelijk onder de oude wetgeving, daar waar bij de rechtmatigheidsbeoordeling van een herstellvordering ook andere dan louter stedenbouwkundige belangen konden worden betrokken. Het gewijzigde artikel 149 § I, eerste lid van het decreet dient dan ook te worden beschouwd als een bevestiging van deze zienswijze.

Bovendien kan bezwaarlijk worden aanvaard - en het blijkt in elk geval niet uit de parlementaire voorbereiding - dat uit het gebruik van het werkwoord “kunnen” in artikel 149 § I zou moeten worden afgeleid dat de rechtbanken zouden beschikken over een volstrekt vrije keuzemogelijkheid, niet alleen wat betreft de te kiezen herstelmaatregel maar ook omtrent het al dan niet opleggen van een herstelmaatregel.

Uit het gehele stelsel van artikel 149 § I blijkt nog steeds dat het bestuur als eerste instantie een beslissing neemt over het instellen van een herstellvordering en over de keuze van de herstellvordering en dat het bestuur over een zekere beleids- en beoordelingsvrijheid beschikt. Het zou strijdig zijn met de fundamentele regels inzake verhouding tussen bestuur en rechter om aan de rechter toe te laten de redelijkheid van de bestuurlijke maatregel anders dan marginaal te gaan toetsen. Bovendien zou een vrije keuzevrijheid van de rechter niet te verenigen zijn met andere bepalingen van het wijzigingsdecreet van 4 juni 2003 zoals de voorrang van de vordering van de stedenbouwkundige inspecteur, het voorafgaand advies van De Hoge Raad voor Herstelbeleid en de uitdrukkelijke motiveringsregeling bij een meerwaardevordering.

4. De door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur gevorderde maatregel is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en legt aan de eerste beklagde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door bevoegde instanties met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet.

Zij moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

5. De argumentatie door beklagden in besluiten ontwikkeld om tot een ander oordeel te komen overtuigt niet.

Het is uiteraard niet omdat de constructie niet zichtbaar is vanaf de openbare weg en geen onaanvaardbare hinder vormt voor omwonenden dat dit tot het besluit leidt dat de herstellvordering (bestaande in het herstel in de vorige staat) kennelijk onredelijk zou zijn. Het zonder stedenbouwkundige vergunning optrekken van een stal die niet te verenigen valt met de bestemming kan bezwaarlijk anders dan als een gewichtige inbreuk op de bestemmingsvoorschriften worden bestempeld.

Het is voorts niet omdat een BPA zeer specifieke maatregelen bevat met betrekking tot een welbepaalde situatie dat zij onwettig is en/of is aangetast door machtsafwendings, zoals wordt betoogd. Daarenboven dient benadrukt dat betrokken perceel volgens het gewestplan reeds als parkgebied werd gezoned, dat de beklagden nog steeds niet beschikken over een regularisatievergunning en herstel nodig is.

Waar de beklagden bovendien verwijzen naar de vaststelling dat de feiten dateren van eind 1991 waardoor de maatregel van afbraak op heden kennelijk onredelijk zou zijn, verliezen zij uit het oog dat de constructie nooit werd gedoogd, er oamiddellijk proces-verbaal werd opgesteld en het tijdsverloop enkel te wijten is aan de achtereenvolgende pogingen tot regularisatie (die finaal telkens werd geweigerd).

Het feit dat meerdere gunstige adviezen tussenkwamen én vergunning werd verleend door de Bestendige Deputatie op 19.10.1995 (vernietigd bij M.B. dd. 26.04.1996) en 14.08.2003 (vernietigd bij M.B. dd. 29.08.2005) maakt de herstellvordering evenmin kennelijk onredelijk.

6. Aan de eerste beklagde moet een termijn van zes maanden worden gegund om tot herstel in de vorige toestand over te gaan.

Door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur werd gevraagd om aan de veroordeelden een dwangsom op te leggen van 125,00 euro per dag.

De gevorderde dwangsom moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de eerste beklagde om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregel, nu uit de strafinformatie alleszins blijkt dat de eerste beklagde niet uit eigen beweging zal overgaan tot het uitvoeren van de opgelegde herstelmaatregel. De op te leggen dwangsom moet er de eerste beklagde effectief toe aanzetten het rechterlijk bevel uit te voeren.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur dient tevens gemachtigd te worden ambtshalve in de uitvoering te voorzien.

OM DEZE REDENEN:

Gelet op de hiernavolgende artikelen, door de Voorzitter aangeduid:
artikelen 1382 en 1383 van het burgerlijk wetboek;
artikelen 44 en 45 van het strafwetboek;
artikelen 11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935;
artikelen 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194 en 195 van het wetboek van
strafvordering.

DE RECHTBANK,

Rechtdoende OP TEGENSPRAAK

Rechtdoende nopens de herstellvorderingen van de gewestelijk
stedenbouwkundige inspecteur en van de

Wijst de herstellvordering van de af als onontvankelijk.

Verklaart de herstellvordering van de GEWESTELIJK
STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR ontvankelijk en gegrond zoals
hiernabepaald.

Beveelt aan over te gaan tot het herstel van het perceel
gelegen te kadastraal gekend onder
in de vorige staat, dit
door:

- afbraak van de stal;
- de verwijdering van de funderingen van de stal en de aangebrachte
nutsleidingen;
- het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het betrokken terrein, en het
herstellen van het terrein in zijn voorgaande toestand: het aanplanten van bomen
en houtachtige vegetaties opdat het betrokken terrein terug bebost zou zijn;

dit binnen een termijn van zes maanden, te rekenen vanaf de dag waarop
onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Veroordeelt tot het betalen aan de gewestelijk
stedenbouw-kundige inspecteur van een dwangsom van 125,00 euro per dag
vertraging voor het geval de veroordeling tot herstel zoals hierboven vermeld niet
volledig werd uitgevoerd.

Beveelt dat voor het geval de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 DORO.

Veroordeelt tot de kosten van het geding begroot op 69 euro en 97 cent.

Verklaart de tweede gedaagde burgerrechtelijk aansprakelijk voor de kosten ten laste gelegd van de eerste gedaagde.

Alles wat voorafgaat werd overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik der talen in het Nederlands behandeld.

Aldus gevonnist en uitgesproken op de openbare terechtzitting van vier juni tweeduizend en acht.

waar zetelden:

alleenrechtsprekend rechter;
substituut procureur des Konings;
gedel. adjunct-griffier (bij M.B. dd.24.04.2008-B.S dd.30.04.2008).